

Μαρία Αγγελίδου

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

Εικονογράφηση Ίρις Σαμαρτζή

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Μαρία Αγγελίδου

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Εικονογράφηση Ίρις Σαμαρτζή

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Για τον Άγγελο πάντα. μ.α.

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ
Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Κείμενο: Μαρία Αγγελίδου
Εικονογράφηση: Ίρις Σαμαρτζή
Διόρθωση: Αντωνία Κιλεσσοπούλου

Τα κείμενα της Μαρίας Αγγελίδου έχουν ξανακυκλοφορήσει
στο παρελθόν στη σειρά ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

© 2016, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., Μαρία Αγγελίδου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής
τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-546-0

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΚΡΟΝΟΥ	
Ο χρόνος	9
Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΑ	
Η γη και το βάρος	19
Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΥΡΡΑΣ	
Το νερό	29
Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΑ	
Η φωτιά	37
Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ	
Ο αέρας	45
Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΕΑ	
Η αλήθεια	55

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΚΡΟΝΟΥ

Ο χρόνος

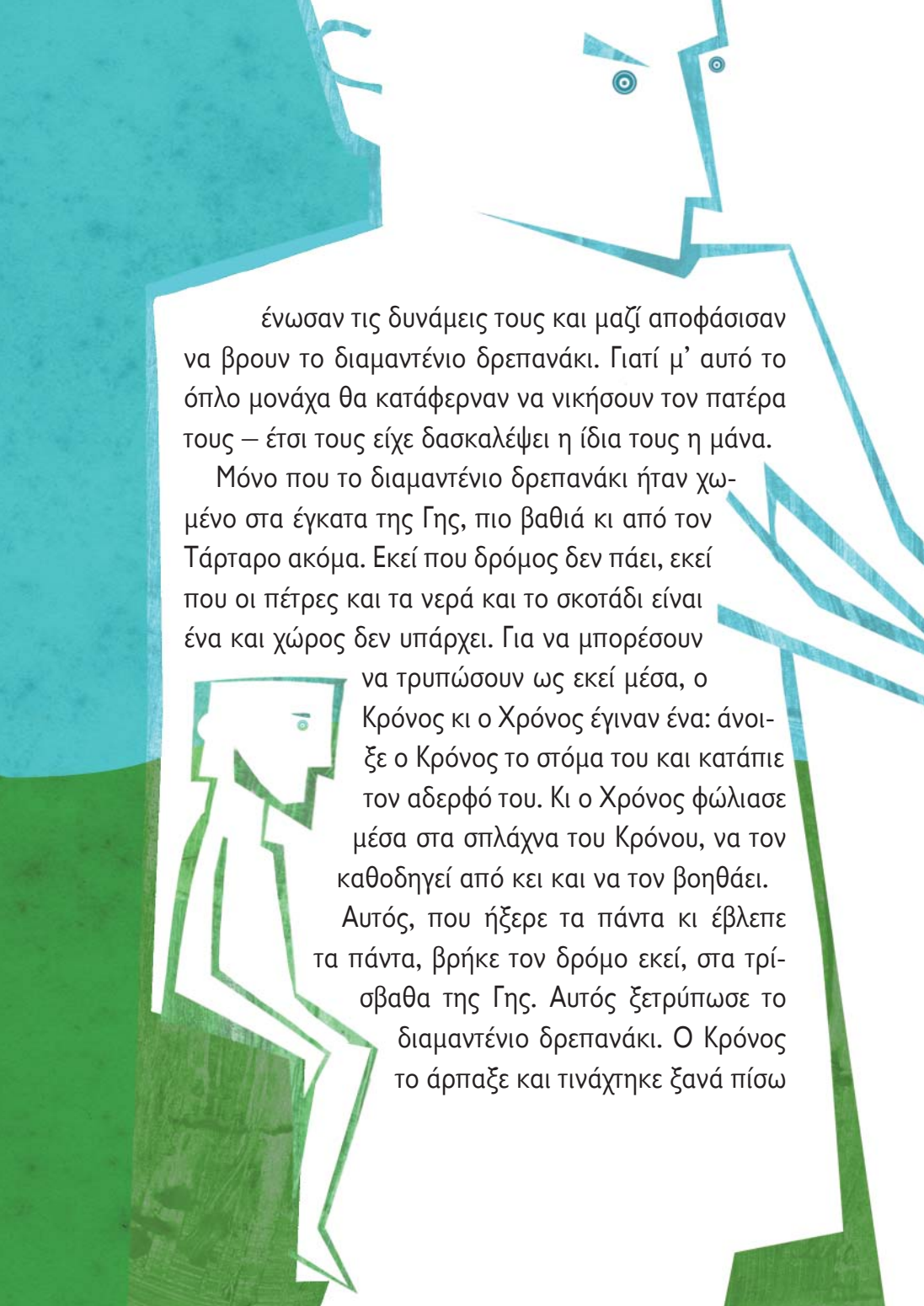

Σ ΤΗΝ ΑΡΧΗ Ο ΚΟΣΜΟΣ ζούσε ακίνητος. Δεν υπήρχε ούτε το πριν ούτε το μετά. Μόνο η Γη υπήρχε κι ο Ουρανός. Η Γη τον αγαπούσε τον Ουρανό, τον κοίταζε και δεν τον χόρταινε. Κι ο Ουρανός αγαπούσε τη Γη, συνέχεια στην αγκαλιά του ήθελε να την έχει. Έτσι, ολοένα αγκαλιάζονταν κι η Γη γεννούσε τα παιδιά του Ουρανού. Παιδιά πελώρια, πανίσχυρα, τεράστια: Γίγαντες με χέρια εκατό και κεφάλια πενήντα, γίγαντες ανεμοστρόβιλους και Κύκλωπες μ' ένα μάτι καταμεσής στο κούτελο, γίγαντες της θάλασσας, της στεριάς και του αέρα.

Γεννούσε η Γη δίχως τελειωμό κι η πικρή αλήθεια είναι πως, όσο απέραντος κι αν είναι ο κόσμος, κάπου έρχεται η ώρα και γεμίζει. Και τότε αρχίζει το στριμωξίδι κι η στεναχώρια κι ο αλληλοφαγωμός. Αυτή την ώρα ο Ουρανός δεν την ήθελε. Και, για να 'ναι σίγουρος εντελώς, όλα τα παιδιά του τ' άρπαζε μόλις γεννιούνταν, τα 'ριχνε στον Τάρταρο και δεν τ' άφηνε να ξεμυτίσουν. Για να 'χει όλο τον κόσμο δικό του.

Αλλά η Γη ήταν μάννα και δεν την έφτανε ν' αγαπάει τα παιδιά της από μακριά. Ήθελε να τα βλέπει κάτω από τον Ήλιο, να τα καμαρώνει. Κι όταν γέννησε δυο αγόρια δίδυμα, τον Κρόνο και τον Χρόνο, η ανταρσία πήρε φωτιά: ο Χρόνος ήταν ο μεγαλύτερος από τους δύο. Ήξερε τα πάντα, έβλεπε τα πάντα. Ο Κρόνος, όμως, ήταν ο πιο γενναίος. Τολμούσε τα πάντα, νικούσε τα πάντα. Οι δυο τους, λοιπόν,

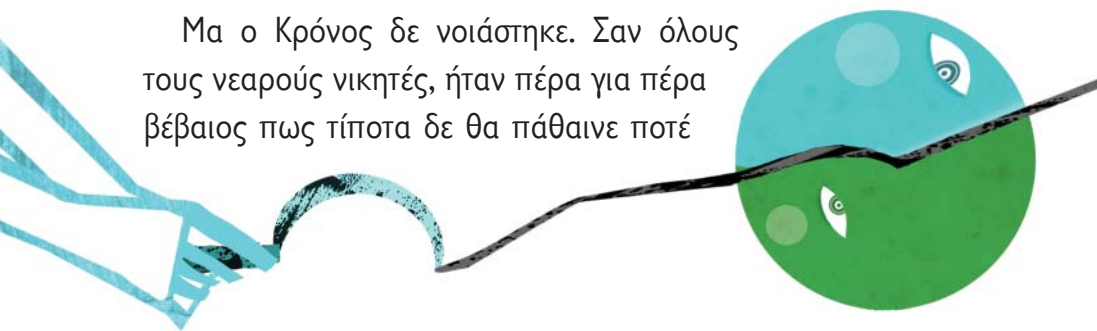
ένωσαν τις δυνάμεις τους και μαζί αποφάσισαν να βρουν το διαμαντένιο δρεπανάκι. Γιατί μ' αυτό το όπλο μονάχα θα κατάφερναν να νικήσουν τον πατέρα τους – έτσι τους είχε δασκαλέψει η ίδια τους η μάνα.

Μόνο που το διαμαντένιο δρεπανάκι ήταν χωμένο στα έγκατα της Γης, πιο βαθιά κι από τον Τάρταρο ακόμα. Εκεί που δρόμος δεν πάει, εκεί που οι πέτρες και τα νερά και το σκοτάδι είναι ένα και χώρος δεν υπάρχει. Για να μπορέσουν να τρυπήσουν ως εκεί μέσα, ο Κρόνος κι ο Χρόνος έγιναν ένα: άνοιξε ο Κρόνος το στόμα του και κατάπιε τον αδερφό του. Κι ο Χρόνος φώλιασε μέσα στα σπλάχνα του Κρόνου, να τον καθοδηγεί από κει και να τον βοηθάει. Αυτός, που ήξερε τα πάντα κι έβλεπε τα πάντα, βρήκε τον δρόμο εκεί, στα τρισβαθα της Γης. Αυτός ξετρύπωσε το διαμαντένιο δρεπανάκι. Ο Κρόνος το άρπαξε και τινάχτηκε ξανά πίσω

στο φως. Βρήκε τη μάνα του να κοιμάται στην αγκαλιά του πατέρα του, όρμησε μπροστά, έχωσε το διαμαντένιο δρεπάνι με την τρομερή, κακιά κόψη ανάμεσά τους, έδωσε μια και χώρισε τη Γη από τον Ουρανό, να μην ξαναγκαλιαστούνε ποτέ! Ο πόνος ήταν σαν έκρηξη. Κόντεψε να πεθάνει ο Ουρανός, να καεί ολόκληρος. «Ό,τι μου 'κανες, το ίδιο θα πάθεις» είπε στον γιο του. Ύστερα σφράγισε τα χείλια του κι άλλη κουβέντα δεν ξανάκουσε κανένας από το στόμα του.

Μα ο Κρόνος δε νοιάστηκε. Σαν όλους τους νεαρούς νικητές, ήταν πέρα για πέρα βέβαιος πως τίποτα δε θα πάθαινε ποτέ

του. Ανέβηκε, λοιπόν, στον θρόνο και, για να 'ναι σίγουρος πως ο θρόνος θα 'μενε παντοτινά δικός του, κράτησε τον αδερφό του φυλακισμένο μέσα στα σπλάχνα του. Για να 'ναι βασιλιάς αυτός μόνος του. Πήρε ύστερα γυναίκα του τη Ρέα κι άρχισε κι αυτός να αραδιάζει παιδιά.

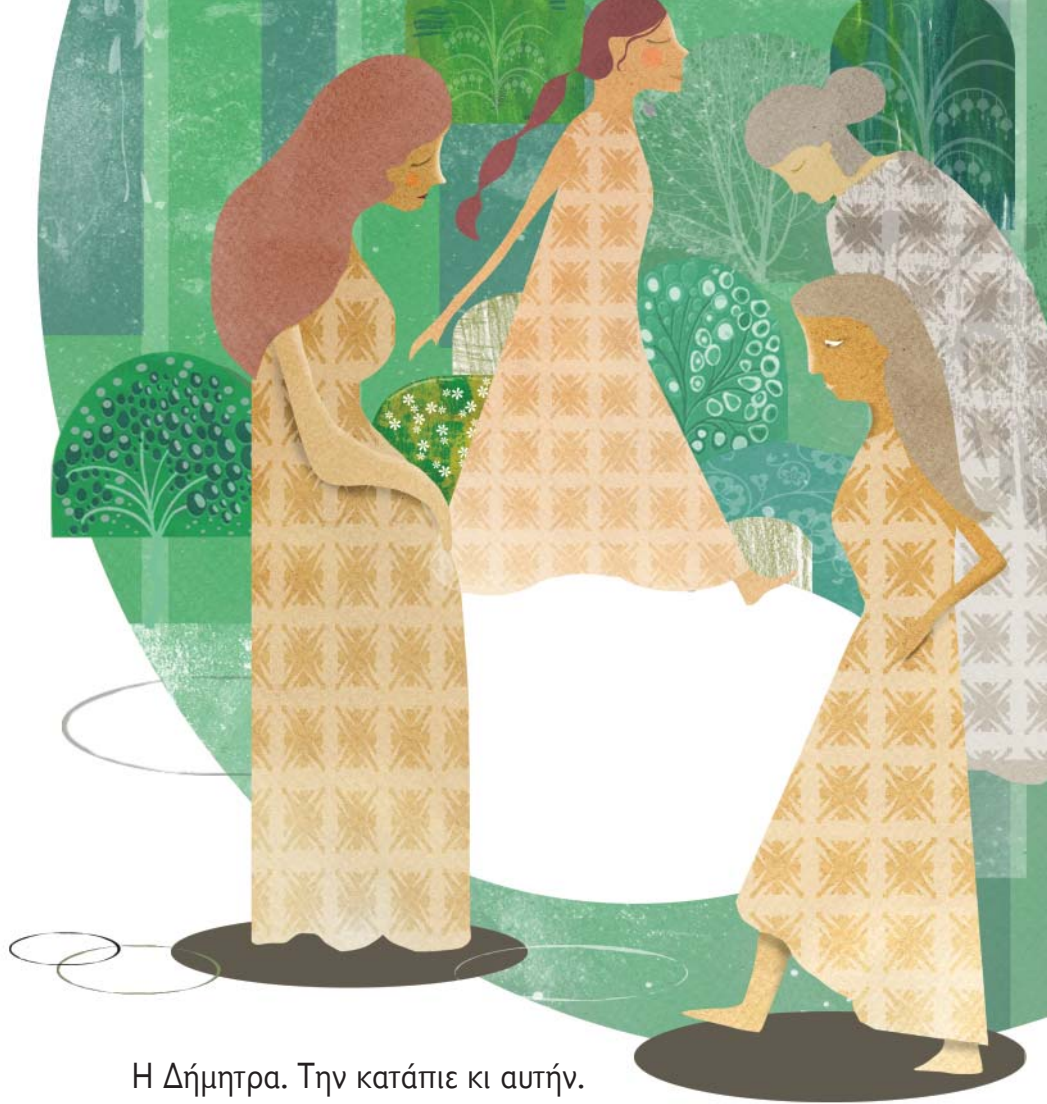
Πρώτοι στη σειρά γεννήθηκαν οι άνθρωποι, άνθρωποι όμως αλλιώτικοι από τους κατοπινούς: άνθρωποι που δεν ήξεραν τι θα πει πόλεμος, σπαθί, κράνος, ασπίδα, κι άρα

δεν τσακώνονταν ποτέ μεταξύ τους. Άνθρωποι που δεν ήξεραν τι θα πει χτες και σήμερα κι αύριο. Τη χρυσή εκείνη εποχή όλοι ζούσαν χωρίς φροντίδα ή κόπο. Έτρωγαν μόνο άγριους καρπούς και μέλι, έπιναν γάλα από πρόβατα και γίδια, κανείς δε γερνούσε κι όλοι χόρευαν και γελούσαν με την καρδιά τους. Ο θάνατος γι' αυτούς ήταν σαν τον ύπνο. Κοιμόντουσαν λιγάκι, ονειρεύονταν, ξεκουράζονταν κι ύστερα ξυπνούσαν πάλι.

Μετά τους χρυσούς ανθρώπους γεννήθηκαν οι τέσσερις Ώρες, κόρες πελώριες και πεντάμορφες, μεγάλες από γεννησιμιού τους, η μία κοπέλα άγουρη, η άλλη γυναίκα με την κοιλιά της ετοιμόγεννη κιόλας, η τρίτη γκριζομάλλα με συννεφιασμένα μάτια κι η τέταρτη γιαγιά με άσπρα μαλλιά. Και, μόλις πάτησαν το πόδι τους στη Γη, ευθύς αμέσως άρχισαν να γράφουνε κύκλους στον αέρα και στο χώμα και να τους μοιράζονται μεταξύ τους. Τις είδε ο Κρόνος και κατάλαβε: αν τις άφηνε, θ' άρχιζε ο Χρόνος να μετράει. Κι ο ίδιος θα γερνούσε. Και κάποιο από τα παιδιά του θα του 'κλεβε τον θρόνο.

Δίχως να χάσει στιγμή (αφού στιγμές ακόμα δεν υπήρχαν), τις άρπαξε και τις κατάπие μία μία, όπως είχε καταπιεί και τον αδερφό του. Για να προλάβει το κακό. Δε φανταζότανε ο δύστυχος ότι το κακό είχε μόλις ξεσπάσει.

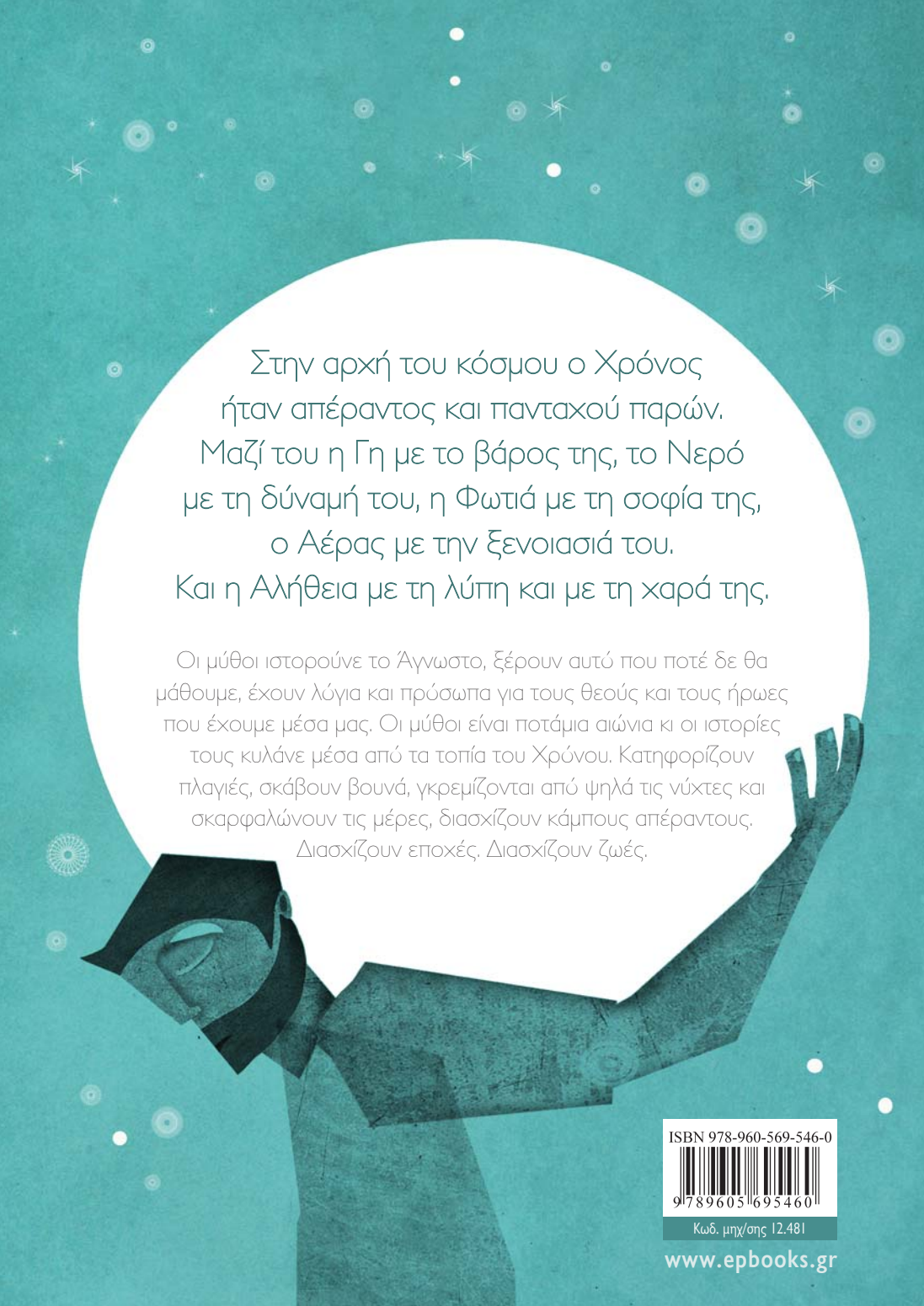
Μετά τις Ώρες γεννήθηκε η Εστία. Την κατάπие κι αυτήν.

Η Δήμητρα. Την κατάπιε κι αυτήν.

Η Ήρα. Την κατάπιε κι αυτήν.

Αυτά με τα κορίτσια. Και ήρθε η σειρά των αγοριών.
Πρώτος γεννήθηκε ο Άδης. Ο Κρόνος δεν άκουσε τα παρακάλια της Ρέας: τον άρπαξε κι αυτόν από την αγκαλιά της και τον έκανε μια μπουκιά.

Στην αρχή του κόσμου ο Χρόνος
ήταν απέραντος και πανταχού παρών.
Μαζί του η Γη με το βάρος της, το Νερό
με τη δύναμή του, η Φωτιά με τη σοφία της,
ο Αέρας με την ξενοιασιά του.
Και η Αλήθεια με τη λύπη και με τη χαρά της.

Οι μύθοι ιστορούνε το Άγνωστο, ξέρουν αυτό που ποτέ δε θα μάθουμε, έχουν λόγια και πρόσωπα για τους θεούς και τους ήρωες που έχουμε μέσα μας. Οι μύθοι είναι ποτάμια αιώνια κι οι ιστορίες τους κυλάνε μέσα από τα τοπία του Χρόνου. Κατηφορίζουν πλαγιές, σκάβουν βουνά, γκρεμίζονται από ψηλά τις νύχτες και σκαρφαλώνουν τις μέρες, διασχίζουν κάμπους απέραντους.
Διασχίζουν εποχές. Διασχίζουν ζωές.

ISBN 978-960-569-546-0

9 789605 695460

Κωδ. μηχ/σης 12.481

www.epbooks.gr